

Arrest

nr. 266 985 van 21 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 9 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Polbruno op 08.01.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

naam: K. (..)

voornaam: K. (..) K

geboortedatum: X

geboorteplaats: Sérédou

nationaliteit: Liberia

alias: K. M. (..), geboren op X, onderdaan van Guinee; K. (..) K K. (..), geboren op X, onderdaan van Liberia.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 14.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan frauduleus gevonden voorwerpen op cel, feiten waarvoor hij op 02.02.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 29.10.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, dader of mededader, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 29.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat het slachtoffer zich op 10.03.2021 heeft aangeboden bij het politiecommissariaat om verklaringen af te leggen. Het slachtoffer verklaarde door betrokkene te zijn aangesproken op straat en deze stelde hem voor om drugs te kopen. Het slachtoffer was hier niet bereid en werd vervolgens meegenomen naar een appartement op de eerste verdieping waar een tweede persoon aanwezig was. Hij werd toen bedreigd door de betrokkenen en zijn GSM toestel, alsook 20 euro en een sleutelbos werden afgenomen. Vervolgens werd het slachtoffer aangemaand om mee naar beneden te gaan om geld gaan af te halen bij een bancontact. Opdat ogenblik kan het slachtoffer de vlucht nemen.

Bovendien wijst de veelheid van veroordelingen in hoofde van betrokkene er op dat hij niet de intentie heeft zijn gedrag aan te passen. Het gevaar voor recidive is reëel.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 30.12.2021.

Betrokkene verklaart in zijn vragegenlijst “hoorplicht” ingevuld op 08.01.2022 dat hij sinds 2014 in België verblijft in het kader van gezinshereniging, dat hij bij zijn vader woont en dat hij werk zoekt.

Hij verklaart een blessure te hebben aan zijn been. Hij verklaart een duurzame relatie te hebben gehad met een vrouw waarmee hij in 2016 een dochter kreeg. Deze dochter woont nu bij haar moeder. Verder verklaart hij dat zijn vader hier in België woont. Hij zegt geen familie meer te hebben in Liberia, ze zouden allemaal in Europa wonen.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 20.04.2021, in België te verblijven sinds 2014, naar België te zijn gekomen op basis van een paspoort voorzien van een visum gezinshereniging op het ogenblik dat hij nog minderjarig was, niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Hij verklaarde wel een probleem te hebben met zijn voet waardoor hij niet kan werken. Verder verklaarde hij een duurzame relatie gehad te hebben met de moeder van zijn dochter gedurende 2 jaar en vervolgens andere partners.

Voorts verklaarde hij dat gans zijn familie in België verblijft en deze houder zijn van de Belgische nationaliteit. Hij zou hier een dochter hebben van 3 jaar en half die bij de moeder zou verblijven. Hij heeft het kind niet erkend maar is wel van plan om met zijn advocaat een procedure hieromtrent op te starten. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat gans zijn familie hier verblijft en hij er niemand meer heeft om voor hem te zorgen. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek ontvangt in de gevangenis van enkele familieleden. De meeste van deze personen hebben de Belgische nationaliteit of genieten van een verblijfsrecht in het Rijk.

Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoonen. Hoedan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kind en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen betrokkene vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Liberia of elders. Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij op 09.01.2020 een aanvraag tot inschrijving (bijlage 19ter) indiende i.f.v. zijn vader. Dit verzoek werd op 11.06.2020 geweigerd aangezien de betrokkene op dat ogenblik al het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod van 8 jaar. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: K. M. (..), geboren op X, onderdaan van Guinee; K. (..) K. K. (..), geboren op X, onderdaan van Liberia.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het eerste hem betekend werd op 15.09.2016 en het laatste hem betekend werd op 30.12.2021

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 30.12.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 14.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan frauduleus gevonden voorwerpen op cel, feiten waarvoor hij op 02.02.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 29.10.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, dader of mededader, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 29.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat het slachtoffer zich op 10.03.2021 heeft aangeboden bij het politiecommissariaat om verklaringen af te leggen. Het slachtoffer verklaarde door betrokkene te zijn aangesproken op straat en deze stelde hem voor om drugs te kopen. Het slachtoffer was hier niet bereid en werd vervolgens meegenomen naar een appartement op de eerste verdieping waar een tweede persoon aanwezig was. Hij werd toen bedreigd door de betrokkenen en zijn GSM toestel, alsook 20 euro en een sleutelbos werden afgenomen. Vervolgens werd het slachtoffer aangemaand om mee naar beneden te gaan om geld gaan af te halen bij een bancontact. Opdat ogenblik kan het slachtoffer de vlucht nemen.

Bovendien wijst de veelheid van veroordelingen in hoofde van betrokkene er op dat hij niet de intentie heeft zijn gedrag aan te passen. Het gevaar voor recidive is reëel.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: K. M. (..), geboren op X, onderdaan van Guinee; K. (..) K K. (..), geboren op X, onderdaan van Liberia.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het eerste hem betekend werd op 15.09.2016 en het laatste hem betekend werd op 30.12.2021

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 30.12.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 14.10.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan frauduleus gevonden voorwerpen op cel, feiten waarvoor hij op 02.02.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 29.10.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, dader of mededader, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 29.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat het slachtoffer zich op 10.03.2021 heeft aangeboden bij het politiecommissariaat om verklaringen af te leggen. Het slachtoffer verklaarde door betrokkene te zijn aangesproken op straat en deze stelde hem voor om drugs te kopen. Het slachtoffer was hier niet bereid en werd vervolgens meegenomen naar een appartement op de eerste verdieping waar een tweede persoon aanwezig was. Hij werd toen bedreigd door de betrokkenen en zijn GSM toestel, alsook 20 euro en een sleutelbos werden afgenomen. Vervolgens werd het slachtoffer aangemaand om mee naar beneden te gaan om geld gaan af te halen bij een bancontact. Opdat ogenblik kan het slachtoffer de vlucht nemen.

Bovendien wijst de veelheid van veroordelingen in hoofde van betrokkene er op dat hij niet de intentie heeft zijn gedrag aan te passen. Het gevaar voor recidive is reëel.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 08.01.2022 geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Liberia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat een blessure te hebben aan zijn.

Betrokkene brengt echter geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: K. M. (..), geboren op X, onderdaan van Guinee; K. (..) K.K. (..), geboren op X, onderdaan van Liberia.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het eerste hem betekend werd op 15.09.2016 en het laatste hem betekend werd op 30.12.2021

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 30.12.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D. D. (..), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de de Korpschef van de politie van PZ Polbruno, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, K., K. (..) K, op te sluiten in de lokalen van het centrum CIB vanaf 09.01.2022

(..)

Brussel, 09.01.2022”.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure bij de Raad in het Frans verloopt omdat zij het Nederlands niet machtig is.

2.2. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog betoogt dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld, nu zij geen woord Nederlands begrijpt, kan zij niet gevolgd worden.

Verzoekende partij kan immers niet worden bijgetreden waar zij in haar eerste middel van haar verzoekschrift betoogt dat artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken) *in casu* toepasselijk zou zijn. Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Een bijlage 13septies is geen “akte” waaromtrent verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, doch een politiemaatregel, die werd genomen na controle of verzoekende partij aan de verblijfswetgeving voldeed. De verwijzing naar artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken is *in casu* niet dienstig en mist op dit punt juridische grondslag.

In casu blijkt dat verzoekende partij werd aangetroffen door de politie van de zone Brussel Noord (PZ PolBruno) en dat zij werd overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge alwaar de bestreden beslissing haar betekend werd. Conform artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken *juncto* artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken diende de bestreden beslissing in het Nederlands te worden getroffen.

2.3. De verwerende partij laat de Raad op 20 januari 2022 via mail weten dat het ingestelde beroep laattijdig is en zij niet zal verschijnen ter terechtzitting.

2.4. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd *in casu* ingesteld op 19 januari 2022, daar waar de bestreden beslissing betekend werd op 9 januari 2022. Daar verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald van 21 december 2021, haar betekend op 30 december 2021, wordt de beroepstermijn teruggebracht tot vijf dagen waardoor de laatste nuttige dag vrijdag 14 januari 2022 betreft.

De Raad wijst ter terechtzitting op de laattijdigheid van de vordering. De advocaat van verzoekende partij stelt zich ter terechtzitting te gedragen naar de wijsheid en voert geen overmacht aan.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER